

PHeres, 2022

Ps. 91:1

(Na wetlezing:)

Ps. 4:2 en 3

L Psalm 43

Lukas 11:5-13

Ps. 43:2 en 3

T **Zondag 46**

Ps. 91:7 en 8

(Na geloofsbelijdenis:)

Ps. 116:3 en 4

Ps. 33:7 en 8

Geliefde gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Wat kan er een onrust zijn in een mensenleven.

Er is zoveel gejaagdheid in de samenleving.

Een druk om te presteren en om jezelf te bewijzen.

Onrust, ook vanwege alle ellende die er op ons pad komt in dit leven.

Onrust vanwege ziekte. Onrust vanwege een onzekere toekomst.

Onrust omdat je je levensjaren aan je voorbij ziet gaan, terwijl jij misschien nog steeds alleen bent. Alsof je alleen achterblijft.

Alle mensen om je heen hebben wél waar jij naar zoekt.

En zolang je diegene of datgene in je leven niet hebt gekregen blijf je onrustig.

Eén van de bekendste uitspraken van de kerkvader Augustinus is: 'Rusteloos blijft ons hart, totdat het zijn rust vindt in u.'

En daarin vat hij samen hoe rusteloos het mensenleven is zonder God de Vader.

De zonde en de gevolgen van de zonde geven zoveel onrust, maar bij de Vader is rust te vinden.

Augustinus zei daarbij: 'U zet de mens ertoe aan om vreugde te vinden in het loven van U. Want U hebt ons gemaakt naar U.'

Bidden is rust vinden bij onze Vader

1. Rust in Zijn liefde

2. Rust in Zijn almacht

Adam was geschapen naar het beeld van God.

In Lukas 3 wordt hij daarom ook 'de zoon van God' genoemd.

God de Vader was zijn Schepper, en hij was geschapen naar Gods beeld.

Dat wil zeggen: hij was in ware gerechtigheid en heiligheid geschapen om God te kennen, Hem lief te hebben, met Hem te leven en Hem te loven en te prijzen.

De mens is gemaakt naar God. En in die zin zijn alle mensen zelfs kinderen van God.

Maar door de zondeval zijn het maar sporen die nu nog over zijn van dit beeld van God.

En alle mensen zijn kinderen des toorns geworden.

En nu wil de mens niet terugkeren tot God en kán de mens niet terugkeren tot God.

En dat is ten diepste de reden voor alle onrust in dit mensenleven.

Psalm 43 die we hebben gelezen, hoort bij Psalm 42.

Let maar op dat terugkerende refrein wat staat in Psalm 42 vers 6 en 12 en ook in Psalm 43 vers 5. *Wat buigt u zich neer, mijn ziel, en wat bent u onrustig in mij?*

Waar komt deze onrust vandaan bij de dichter van deze Psalm?

De dichter heeft het verlangen om voor Gods aangezicht te verschijnen zegt hij in Psalm 42 vers 3. *Zoals een hert schreeuwt naar de waterstromen, zo schreeuwt mijn ziel tot U o God!*

Maar waar is de God van de dichter? Zo honen zijn tegenstanders hem.

De dichter kán niet naar de tempel toe. En dat geeft hem zoveel onrust.

En daarom bidt hij tot God: *zend uw licht en uw waarheid, laten die mij leiden, mij brengen tot uw heilige berg, en tot uw woningen, zodat ik kan gaan naar Gods altaar.*

De hoop op God, doet de onrust in zijn hart verdwijnen.

En zo is bidden, rust vinden bij de Vader.

Maar hoe kunnen wij Hem dan Vader noemen, als wij kinderen van de toorn zijn?

Christus is de eeuwige en natuurlijke zoon van God.

Hij is het beeld van de onzichtbare God.

Door Christus worden wij vernieuwd naar Zijn beeld en neemt God ons uit genade tot Zijn kinderen aan.

Hij als de eniggeborene van de Vader, heeft aan het kruis zich de vadergunst ontzegd. Hij werd verlaten door God de Vader.

En werkelijk door God verlaten zijn, dat is de grootste onrust die er bestaat.

Dan is er écht geen rust te vinden.

Want de Godverlatenheid is een gevolg van Gods toorn over de zonde.

Maar Christus kon toén geen rust vinden bij de Vader, zodat wij altijd bij de Vader terecht kunnen en rust bij Hem kunnen vinden, in Zijn Vaderliefde.

Christus nam afstand van de mogelijkheid om met de Vader te spreken, om juist die mogelijkheid voor ons te creëren.

Een mens is geschapen om met God te leven en te spreken.

Zo hoorden Adam en Eva de stem van de HEERE toen Hij wandelde in de hof. En zij spraken met God.

En ook Henoeh wandelde met God.

Hoe bijzonder zal die nabije omgang zijn geweest!

Christus heeft ons geboden God aan te spreken, met Hem in gesprek te gaan.

Bidden is ook geen eenrichtingsverkeer, als in: 'hoor HEERE, uw knecht spreekt', maar het is een spreken én luisteren.

Het is ook en allereerst: 'spreek HEERE, uw knecht hoort'.

Bidden en Bijbellezen gaan samen.

Wij luisteren naar de HEERE in Zijn Woord en wij spreken tot Hem in ons gebed.
Wat wij zeggen is een reactie op Gods spreken.

En als het goed is, is het Woord van God ook terug te zien in ons gebed.

Het is als een soort echo: als je roept, hoor je in een echo dezelfde woorden weer terugkomen. En zo moet het zijn met wat wij bidden: het is wat Hij ons geboden heeft te bidden in Zijn Woord.

En hoe moeten wij Hem aanspreken? Als Vader.

En die Naam is het hoogtepunt van de openbaring van Gods liefde.

Er zijn zoveel namen in de Bijbel waarmee we God kunnen aanspreken, maar al deze andere namen worden overkoepeld door deze Naam.

Want dat wij Hem Vader mogen noemen, is een gevolg van Zijn liefde, die Hij bewezen heeft in Zijn Zoon.

Daarom mogen we Hem zo aanspreken, als een gunst.

Maar tegelijkertijd is het ook een gebod, Christus gebiedt ons Hem als Vader aan te spreken.

Het is alsof de Heere Jezus tegen ons zegt: 'zelf zou u het niet durven om Hem Vader te noemen, maar u mag het omwille van Mijn verlossing en voorspraak'.

Wij zijn het toch niet waard zou je zeggen, om als kinderen van de toorn, God onze Vader te noemen?

Maar het moét, vanwege Zijn liefde.

Wij mogen geen afstand nemen van Zijn Vadernaam omdat we te onwaardig zijn.

Want dan zouden we Gods beloften niet geloven, beloften die zo zeker zijn.

Zo klinkt die belofte al bij de doop: *Hij neemt ons tot Zijn kinderen en erfgenamen aan en zal ons daarom van al het goede voorzien en al het kwade van ons weren of voor ons doen meewerken ten goede.*

Hem Vader noemen, betekent ook dat we kinderlijk ontzag en vertrouwen in Hem hebben.

Wat is dat soms mooi te zien bij kleine kinderen als ze het hebben over hun vader hier op aarde.

Ze kijken hoog op tegen hun vader. Papa kan alles.

Hij is beresterk, hij kan alles maken en me overal mee helpen.

Of bij oudere kinderen, hoe vader met zijn wijsheid altijd een luisterend oor biedt, bij wie je met je problemen terecht kan.

Hoe mooi is die vertrouwensband soms.

Maar dat kan ook afwezig zijn.

Vaders hier op aarde, blijven zondige vaders, met hun gebreken.

En al snel genoeg komt een kind erachter dat vader niet alles kan.

Het vertrouwen kan gebroken worden. Ook op dit gebied heeft de zonde zijn doorwerking.

En ook het ontzag voor ouders is in de samenleving soms ver te zoeken.

Terwijl het zo belangrijk is om eerbied te hebben voor de mensen die God over ons gesteld heeft.

Het kan zelfs zo zijn dat sommige gelovigen er moeite mee hebben om God als Vader te zien, omdat ze dan het negatieve over hun eigen vader op aarde daarbij denken.

Daarom moeten we ook niet op vergelijkingen met onze aardse vaders ons beeld van God de Vader maken.

In Gods Woord zien we wie Hij is als Vader. Een volmaakte Vader. Die alle ontzag en vertrouwen zeker waard is.

Ontzag omdat Hij zo oneindig veel meer als ons is, en wij alles uit Zijn Vaderhand ontvangen.

Vertrouwen, omdat Hij onze hoop en ons vertrouwen nooit beschaamt.

Wie God is als Vader, leren we bijvoorbeeld uit de gelijkenis die de Heere Jezus ons heeft geleerd, met de verloren zoon.

Deze zoon had alles bij zijn vader verspeeld.

Hij was in zijn eigen ogen ook totaal onwaardig geworden om nog weer terug te keren als zoon bij zijn vader.

Maar hij wist wel: bij vader is het goed, daar is rust.

Dan tenminste als dagloner bij vader zijn, dan ben ik in ieder geval bij hem.

Vol ontzag kwam hij bij zijn vader, en zijn vertrouwen werd niet beschaamd. Nog meer dan hij hoopte werd hem gegeven.

Tegelijkertijd leert deze gelijkenis ons ook dat we niet moeten denken dat God het met ons wel getroffen heeft.

Dat Hij ons als goede gelovigen wel zal verhoren.

Want dan slaan we de plank volledig mis.

Dan bent u als de oudste zoon uit de gelijkenis.

Deze zoon was niet weggegaan bij vader.

Had het geld van vader niet verspild.

Was wel zoveel beter dan die andere zoon.

Maar hij was niet als een kind bij zijn vader.

Hij had geen kinderlijk ontzag en vertrouwen, maar eerder het ontzag van dagloner.

Met de gedachte: je krijgt wat je verdient.

Maar de reden dat God verhoort, ligt niet in onze verdienste of in het feit dat we kinderen zijn, maar ligt in Gods Vaderschap.

We moeten er niet op vertrouwen dat we kinderen zijn, want dan letten we op onszelf.

Maar we moeten erop vertrouwen dat Hij Vader is. En als Vader ziet Hij naar ons om.

Wat is het allereerste woord wat we bidden met het 'onze Vader'?

'Onze'!

We bidden niet in het enkelvoud, ieder voor zich, maar de Heere Jezus leert ons in het meervoud te bidden.

'Onze' in plaats van 'mijn'.

Dat is niet omdat we God niet 'mijn Vader' mógen noemen.

De Catechismus doet dat zelf in vraag en antwoord 26: *Dat de eeuwige Vader [...] om zijn Zoon Jezus Christus mijn God en mijn Vader is.*

Maar de Heere leert ons 'onze Vader' te zeggen, omdat de hele gemeente mét ons bidt.

Ook als we voor onszelf bidden, dan bidden we toch ook voor onze broeders en zusters? Bidden is een zaak van 'voor elkaar en met elkaar'. In het gebed brengen we ook de nood van onze broeders en zusters bij de Vader. We weten ons gezamenlijk kinderen van de Vader en als broeders en zusters denken we ook om en aan elkaar.

Het gebed van de gemeente moet eensgezind tot de Vader gaan. Zo zegt Paulus in 1 Timotheüs 2:8 *Ik wil dan dat de mannen op alle plaatsen bidden met opheffing van heilige handen, zonder toorn en meningsverschil.* Dat is een bidden zonder verdeeldheid en zonder ruzies, maar juist doortrokken van onderlinge liefde.

In het woordje 'onze' zit ook dat er geen aanzien des persoons is bij God. Hij is in het algemeen Vader van ons allen. Het is niet zo dat de één het meer waard is om een kind van God te zijn dan de ander. De rijke is niet beter dan de arme. En de grootste zondaar is niet minder kind van God dan iemand die het idee heeft wel netjes te leven.

Het 'onze' in het 'onze Vader' betekent niet dat we altijd in het samenzijn van anderen moeten bidden, maar wel dat we al biddend in de gemeenschap der heiligen staan.

Heel veel mensen vinden het spannend om voor te moeten gaan in het gebed voor anderen. 'Bid ik wel mooi genoeg? Gebruik ik wel mooie volzinnen? En zeg ik alles wel wat ik moet zeggen?' Maar het gebed is eenvoudig 'het gaan naar onze gemeenschappelijke Vader'. Het komt niet aan op al die andere dingen. Het is goed en belangrijk om een publiek gebed voor te bereiden. Maar het gebed is in de eerste plaats gewoon zeggen wat ons op het hart ligt. Gewoon als een kind tot Vader gaan.

De Catechismus zegt dat het belangrijk is hoe we er met ons hart in staan als we gaan bidden. De houding van kinderlijk ontzag en vertrouwen is er niet automatisch bij ons. Maar deze houding moet in ons gewerkt worden. En dat gebeurt door op Gods Woord te letten.

De Catechismus leert ons dat het gebed gegrond moet zijn op onze houding, maar dat betekent niet dat de houding van het hart de grond is waarom God ons verhoort. Maar het is als de bodem van het gebed. Als je een fles zonder bodem hebt en je giet er iets in, dan loopt het er met dezelfde gang weer uit. Als je bidt zonder vertrouwen, dan heeft het gebed ook geen bodem. Dan is het bidden een slag in de lucht.

Zoals je een kans waagt en wel ziet wat ervan terecht komt.
'Het kan geen kwaad om het te proberen toch?'
Maar dan is het bidden ook geen rust vinden bij de Vader...

Vertrouwen hebben op God is meer dan terecht.
De Heere Jezus heeft ons in Lukas 11 geleerd dat we God nog veel meer kunnen vertrouwen dan onze aardse vaders.
Aardse vaders geven soms dingen aan hun kinderen die achteraf helemaal niet verstandig waren.
Of ze geven juist iets niet aan hun kinderen terwijl ze dat juist zo hard nodig hadden.
Maar over het algemeen zorgen ze er wel voor dat kinderen krijgen wat ze nodig hebben.

Maar God de Vader weet precies wat we nodig hebben.
Ook als wij denken dat wij iets nodig hebben, maar de Vader weet dat we het niet nodig hebben, dan geeft Hij het ons gelukkig ook niet!
Want in de afwijzing van ons verzoek ligt dan nog veel groter genade, dan als Hij wel aan ons verzoek had voldaan.
Want dan zouden we misschien op dát moment tevreden zijn, maar zou het negatieve gevolgen hebben, die wij nu nog niet overzien.

En zo mogen we rust vinden bij de Vader in Zijn liefde. Door Christus is Hij onze Vader. En als Vader doet Hij alle dingen voor ons meewerken ten goede.

Bidden is rust vinden bij onze Vader

1. Rust in zijn liefde

2. Rust in zijn almacht

We bidden: Onze Vader die in de hemelen zijt.
In God als 'Onze Vader' zit wel iets van Zijn nabijheid en in 'die in de hemelen zijt' iets van Gods verhevenheid.
Maar het is niet zo dat de Heere Jezus ons hierin iets geeft, wat Hij met de andere hand weer terugneemt.
'Je denkt misschien dat God liefdevol en nabij is, maar eigenlijk is Hij hoogverheven en afstandelijk'.
Zowel in het gegeven dat Hij onze Vader is, mogen we rust vinden, als in het gegeven dat Hij in de hemel is.

De HEERE zegt in Jeremia 23:23-24 *Ben Ik een God van nabij, spreekt de HEERE, en niet een God van verre? Zou iemand zich op verborgen plaatsen kunnen verbergen en zou Ik hem niet zien? spreekt de HEERE. Vervul Ik niet de hemel en de aarde?*

God is een God van nabij én een God van verre.
Hoewel Hij in de hemel Zijn woonplaats heeft, wordt naast de hemel ook de aarde door Hem vervuld.
Dat de Heere Jezus ons leert dat de Vader in de hemel is, is dan ook vooral om ons te wijzen op Zijn grootheid, op Zijn macht.
Voorop staat: omdat Hij de Heere van de hemel is, kán Hij.

God is ook oneindig veel groter dan wat wij ons kunnen voorstellen.
In Jesaja 55:8-9 staat: *Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE. Want zoals de hemel hoger is dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten.*

We moeten daarom niet aards denken van Gods majesteit.

We moeten Hem niet afmeten naar ons verstand.

Dit begint bij dat Hij geheel anders is dan aardse vaders, maar het gaat nog verder dan dat.

Bekend is het voorbeeld dat mensen nog wel eens zeggen: 'als er een God is, waarom maakt Hij dan geen einde aan alle nood en ellende in de wereld?'

Dat is natuurlijk een spreken naar aardse maatstaven.

Maar het kan ook heel dichtbij gebeuren. Als bij een gemeentelid de ellende één grote berg lijkt.

We geloven dat God ook in het kwade de hand heeft, dat staat niet los van Hem. Hij beschikt alle dingen.

Maar waarom geeft Hij dan juist dat ene gemeentelid zoveel ellende? Dat is toch bijna niet te dragen?

Ook dan moeten we over de hemelse majesteit van God niet aards denken.

Want wij kunnen Zijn wegen niet doorgronden, niet begrijpen waarom bepaalde dingen gebeuren.

In die situaties kan het moeilijk zijn om te geloven dat de Heere alle dingen voor ons doet meewerken ten goede. Maar Hij is en blijft onze Vader, die in de hemelen is.

Ook in zulke grote ellende moeten we van Hem alles verwachten wat we voor lichaam en ziel nodig hebben.

Hij brengt door die dingen heen ons tot de zaligheid en verheerlijkt Zijn Naam in ons leven.

En hoewel het op het eerste gezicht misschien bijzonder klinkt, mogen we er troost uit putten dat God ook in het kwade de hand heeft.

Want dat betekent dat het niet buiten Hem om gaat.

In Zijn almacht heeft ook onze ellende en nood een plaats.

Hij als een goede Vader is het die alles beschikt.

Het komt niet ergens anders vandaan, waardoor wij aan ons lot overgelaten zouden worden.

Doordat de Heere Jezus ons leert, dat God onze Vader is, die in de hemelen is, nodigt Hij ons uit om ons standpunt in de hemel te nemen.

Op aarde kan zoveel uitzichtloos en machteloos lijken, maar God de Vader is in de hemel. En Hij beziet vanuit de hemel alle dingen.

Je hebt vast wel een keer op een hoogte gestaan, waarbij je heel goed uitzicht had over de plaats waar je daarvoor doorheen gelopen had.

Van boven ziet alles er zo anders uit, zelfs al gaan we maar een klein stukje de hoogte in.

Vanuit Gods hemels-standpunt, doorgrondt Hij alle dingen. En is de situatie heel anders dan wij die soms voor ogen hebben.

Een voorbeeld daarvan staat in Psalm 2.

De heidenvolken woeden, en de koningen van de aarde stellen zich op tegen de HEERE en tegen zijn Gezalfde.

Wat kunnen antichristelijke machten zich groot maken in deze wereld.

Maar in diezelfde Psalm staat: *die in de hemel woont, zal lachen, de Heere zal hen bespotten.*

Vanuit de hemel stellen die aardse machten niets voor. Want God is daarboven hoog verheven.

In Zijn almacht stuurt Hij alle dingen en heeft Hij alles in Zijn hand.

En als wij bidden: 'onze Vader, die in de hemelen zijt', dan nemen wij als het ware ook ons standpunt in de hemel.

Als wij hier op aarde de dingen niet kunnen doorgronden, dan weten we dat God in de hemel dat wel kan.

En we vertrouwen op Hem, door Hem aan te roepen in het gebed.

En we verwachten alles wat we nodig hebben van Hem.

Dat plaatst ons ook voor een opgave. Want we moeten verwachten.

En als je iets verwacht, kan het wachten soms lang duren.

Bijvoorbeeld als je al zo vaak gebeden hebt om iets, en het gebed maar niet wordt verhoord.

Bijvoorbeeld als je al zo lang bidt om genezing. Of als u bidt voor uw kinderen die van het geloof zijn afgedwaald.

Of bidt of je toch die levenspartner in je leven mag ontvangen van de Heere. En je al zo lang daarom bidt.

Hoe zit het dan met verwachten...?

Soms moeten we er inderdaad in berusten dat we niet ontvangen waarvoor we bidden.

Als een bed van ziekte een sterfbed moet worden.

Als iemand terwijl hij dat niet wil, toch zijn leven lang alleen blijft.

Dan kan het uitblijven van verhooring voor zoveel onrust zorgen. Maar is dan het verwachten voorbij?

Onze verwachting moet bij de Heere blijven liggen, als onze Vader.

En dan moet ons eerste gebed zijn: *geef me wat U goed vindt, want dát is de grootste zegen.*

Is dat gemakkelijk, om het dan ook van de Heere te blijven verwachten?

Zeker niet, zult u misschien zeggen.

Maar ook de kracht om te kunnen berusten moet bij de Vader vandaan komen. En om die kracht moeten we dan ook bidden.

Want we moeten van Zijn almacht álles verwachten wat wij voor lichaam en ziel nodig hebben.

En zo vinden we rust in het bidden tot onze Vader.

We mogen weten dat Hij in Zijn almacht alle dingen voor ons doet meewerken ten goede.

Niet alleen wíl Hij onze gebeden verhoren, omdat Hij onze Vader is.

Maar ook kán Hij onze gebeden verhoren, omdat Hij onze hemelse, dat is onze almachtige Vader is.

En op deze hemelse Vader mogen we al onze zorgen werpen.

Moéten we ook al onze zorgen werpen, want Christus heeft ons geboden Hem aan te spreken.

En zo mogen we direct aan het begin van ons gebed, al rust vinden bij onze Vader.

En dat is nog maar het begin van het volmaakte gebed dat de Heere ons heeft geleerd.

Ach, wat kan ons hart onrustig zijn, zelfs rusteloos.

Maar het vindt rust bij onze hemelse Vader.

Want naar Hem heeft Hij ons gemaakt en in Christus is Hij onze Vader geworden.

Amen.